

Libris

Respect pentru oameni și cărți

LAUREN KATE

DAMNARE

Traducere din limba engleză
Diana Calangea

Mulțumiri	7
LA ÎNCEPUT	
Helston, Anglia, septembrie 1854	9
UNU	
Străini	14
DOI	
Nebuni de legat	39
TREI	
Tușe de întuneric	56
PATRU	
Tura de noapte	68
CINCI	
Cercul interior	82
ȘASE	
Fără salvare	100
ȘAPTE	
Dincolo de aparențe	113
OPT	
O scufundare în adâncuri	126
NOUĂ	
Nevinovăția	145
ZECE	
Nu iese fum fără foc	155
UNSPREZECE	
Trezire bruscă	172
DOISPREZECE	
Țărână din țărână.....	188

TREISPREZECE

Reuniune de familie 204

PAISPREZECE

Mâinile leneșe sunt unealta diavolului 219

CINCISPREZECE

În gura lupului 236

ȘAISPREZECE

La răspântie 256

ȘAPTESPREZECE

O carte deschisă 277

OPTSPREZECE

Securea îngropată 294

NOUĂSPREZECE

Depart de lume 313

DOUĂZECI

Zorii 327

EPILOG

Două lumini 342

LA ÎNCEPUT

HELSTON, ANGLIA,
SEPTEMBRIE 1854

Pe la miezul nopții, ochii ei prinseră, în sfârșit, formă. Aveau o privire de felină, pe jumătate hotărâtă, pe jumătate nesigură – într-un cuvânt, necazuri. Da, acea expresie era cum nu se poate de potrivită. Ochii se alungeau până la fruntea fină și elegantă, la câțiva centimetri de părul ei negru care-i cădea în valuri pe umeri.

Ținu foaia cu mâna întinsă în față, ca să vadă cât progresase. Era dificil să lucreze fără s-o aibă în fața ochilor, dar, pe de altă parte, nu ar fi putut să schițeze nimic în prezența ei. De când sosise ea de la Londra – ba nu, de când o văzuse prima dată – fusese mereu nevoit s-o țină la distanță.

Cu fiecare zi care trecea, ea se apropia mai mult de el, și, în fiecare zi, lui îi era mai greu să reziste. Acesta era motivul pentru care avea să plece de dimineață – în India, în Americi, nu știa și nici nu-i păsa. Oriunde ar fi ajuns în cele din urmă, i-ar fi fost mai ușor decât să rămână aici.

Se aplecă din nou asupra desenului, oftând în timp ce finisa cu degetul pata de cărbune care închipuia forma plină și îmbufnată a buzei ei de jos. Hârtia aceasta lipsită de viață, impoastore crudă, era singurul mod prin care o putea lua cu el.

Apoi, îndreptându-și spatele în fotoliul îmbrăcat în piele, o simți. Adierea caldă care îi mângâie ceafa.

Ea.

Libris RO
Respect pentru oamenii și cărți

Simpla ei apropiere îi dădea întotdeauna cea mai stranie senzație, asemenea căldurii emanate de un buștean care trosnește în foc transformându-se în tăciuni. Știa fără să fie nevoie să se întoarcă: ea era acolo. Îi ascunse portretul în caietul de schițe din poală, dar senzația nu dispăru.

Ochii îi căzură pe canapeaua îmbrăcată în material ivo-riu, aflată de partea cealaltă a salonului, acolo unde, doar cu câteva ore înainte, ea apăruse pe neașteptate, mai târziu decât toți ceilalți invitați, într-o rochie de mătase trandafirie, pentru a o aplauda pe fata cea mare a gazdei lor, care îi încântase cu interpretarea ei la clavecin. Aruncă o privire pe fereastra camerei, spre verandă, unde, cu o zi înainte, se furișase până la el, cu un buchet de bujori sălbatici albi în mână. Încă mai credea că atracția pe care o simțea față de el era nevinovată, că desele lor întâlniri în foisor nu erau decât... coincidențe fericite. Cât de naivă era! Dar nu avea să-i spună niciodată adevărul – el era cel care trebuia să poarte povara secretului.

Se ridică și se întoarse, lăsând schițele pe scaunul de piele. Iat-o acolo, în halatul ei alb, simplu, pe fundalul draperiei din catifea rubinie. Părul ei de abanos i se desfăcuse din bentiță. Expresia de pe chipul ei era aceeași pe care el o desenase de atâtea ori. Obrajii îi erau îmbujorați. Oare era furioasă? Rușinată? Și-ar fi dorit să afle răspunsul, dar nu putea să întrebe.

– Ce faci aici?

Era conștient că vocea îi sunase ca un mârâit tăios și îi păru rău, știind că ea n-ar fi putut înțelege niciodată.

– Nu... nu puteam să adorm, se bâlbâi ea, apropiindu-se de el și de fotoliu. Am văzut lumina aprinsă în camera ta și apoi – se opri, uitându-se în jos la propriile mâini – cufărul tău din fața ușii. Pleci undeva?

– Aveam de gând să-ți spun...

Vocea i se frânse. Nu ar fi trebuit să mintă. Nu intenționase niciodată să-i dezvăluie planurile lui. Spunându-i, n-ar fi făcut decât să înrăutățească situația. Oricum, deja

lăsase lucrurile să meargă prea departe, sperând că, de data aceasta, va fi altfel.

Ea se apropie mai mult, iar privirea îi căzu pe caietul de schițe.

– Mă desenai?

Tonul ei surprins îi aminti ce abis se căscase între ei. Chiar și după tot timpul petrecut împreună în săptămânile acelea, ea încă nu întrezărea adevărul din spatele atracției pe care o simțeau unul pentru altul.

Era bine așa – sau măcar aceasta era cea mai bună soluție. În ultimele zile, de când luase hotărârea să plece, se luptase să se desprindă de ea. Efortul îl sleia într-atât de puteri, încât, de îndată ce rămânea singur, trebuia să cedeze dorinței înăbușite până atunci de-a o desena. Își umpluse caietul de schițe cu pagini care-i redau gâtul arcuit, claviculele marmoreene, abisul negru din părul ei.

Acum, se uită din nou la desen, nu rușinat că fusese prins desenând-o, ci mai rău. Când își dădu seama că descoperirea ei – ce îi dădea de gol sentimentele – o va distruge, îl străbătu un fior din cap până-n picioare. Ar fi trebuit să fie mai atent. De fiecare dată începea așa.

– Lapte cald cu o lingură de melasă, murmură el, stând în continuare cu spatele la ea. Apoi adăugă cu tristețe: te ajută să adormi.

– De unde știi? Și mama obișnuia să...

– Știu, îi spuse, întorcându-se spre ea.

Uimirea din vocea ei nu-l surprinse, dar nu putea să-i explice de unde știa sau să-i spună de câte ori îi administrase exact remediul acesta, când veneau umbrele, și cum o ținuse în brațe până adormise.

Îi simți atingerea de parcă l-ar fi ars prin cămașă – mâna ei se odihnea delicat pe umărul lui, tăindu-i respirația. Încă nu se atinseseră în această viață, și primul contact îl lăsa întotdeauna fără aer.

– Răspunde-mi, îi șopti. Pleci?

– Da.

– Atunci, ia-mă cu tine, izbucni ea.

Imediat, el o văzu cum trăgea aer în piept, voind să-și retragă spusele. Evoluția emoțiilor i se vădea în cuta ce i se adâncea între ochi: avea să se simtă furioasă, apoi uluită, apoi rușinată de propria îndrăzneală. Mereu reacționa așa, iar el făcuse de prea multe ori greșeala de-a o consola în acele momente.

– Nu, șopti el, amintindu-și... mereu își amintea... mâine plec pe mare. Dacă ții vreun pic la mine, nu vei mai spune nici un cuvânt.

– Dacă țin la tine, repetă ea, de parcă ar fi vorbit singură. Te... te iub...

– Nu face asta.

– Trebuie s-o spun. Te... te iubesc, sunt sigură, și dacă pleci...

– Dacă plec, îți salvez viața. Vorbea încet, încercând să ajungă la o parte din ea care ar fi putut să-și amintească. Oare mai era acolo, îngropată pe undeva? Unele lucruri sunt mai importante decât dragostea. Nu ai cum să înțelegi, dar va trebui să ai încredere în mine.

Ochii ei îi sfredeleau chipul. Apoi făcu un pas în spate și-și încrucișă brațele pe piept. Și asta era vina lui – întotdeauna îi scotea la iveală latura arogantă atunci când îi vorbea de sus.

– Vrei să spui că există lucruri mai importante decât asta? Îl provocă, luându-i mâinile și ducându-și-le la inimă.

Ah, dacă ar fi știut ea ce avea să urmeze! Sau măcar dacă el ar fi fost mai puternic și ar fi fost capabil s-o oprească. Dacă n-o oprea, ea n-avea să învețe niciodată, iar trecutul nu ar fi făcut decât să se repete, torturându-i pe amândoi iar și iar.

Căldura familiară a pielii ei sub palmele lui îl făcu să-și dea capul pe spate și să geamă. Încerca să îi ignore apropierea, amintirea bine cunoscută a buzelor ei pe ale lui, nefericirea că toate acestea trebuiau să se încheie. Dar degetele ei apăsau atât de ușor peste ale lui. Îi putea simți inima bătând nebunește prin materialul subțire al veșmântului de bumbac.

Ea avea dreptate. Nu mai exista nimic în afară de asta. Nu existase niciodată. Era pe punctul să cedeze și s-o ia în brațe, când îi zări privirea. Părea că văzuse o fantomă.

Se depărtă de el, cu mâna la frunte.

– Am o senzație foarte ciudată, șopti ea.

Nu... oare era deja prea târziu?

Ochii i se îngustară, până ajunseră asemenea celor din desenele lui, și se întoarse spre el, punându-i mâinile pe piept, iar buzele i se deschisera în așteptare:

– Poți să-mi spui că sunt nebună, dar jur că am mai fost aici înainte...

Așadar, era prea târziu. El ridică privirea, tremurând, simțind cum coboară întunericul. Se folosi de ultima șansă de a o trage spre el, de a o strânge cu putere în brațe, așa cum își dorea de săptămâni întregi.

De îndată ce buzele lor se contopiră, amândoi rămaseră secătuiți de puteri. Gustul de caprifoi al gurii ei îl ameți. Cu cât se lipea mai strâns de el, cu atât stomacul lui se strângea mai mult de plăcere și agonie. Limba ei o urmări pe a lui, iar flacăra dintre ei se înteti, devenind mai puternică la fiecare nouă atingere, cu fiecare nouă explorare. Deși nimic din toate acestea nu era nou.

Încăperea se cutremură. În jurul lor se formă o aură strălucitoare.

Ea nu era conștientă de nimic, nu observa nimic, nu înțelegea nimic în afară de sărutul lor.

Numai el știa ce era pe cale să se întâmple, ce însoțitori întunecați erau pregătiți să le întrerupă reuniunea. Cu toate că, din nou, nu era capabil să schimbe cursul, știa.

Umbrele se învolbură deasupra lor. Atât de aproape, încât ar fi putut să le atingă. Atât de aproape, încât el se întreba dacă ea putea auzi ce șopteau. Se uită cum norul trecea prin fața ei. Pentru o clipă, zări o sclipire îngrozită formându-i-se în ochi.

Apoi nu mai rămase nimic, absolut nimic.

UNU

STRĂINI

Luce dădu buzna în holul luminat cu neoane al școlii Sword & Cross¹ cu zece minute mai târziu decât ar fi trebuit. Un supraveghetor trupest și rotofei, cu un clipboard îndesat sub un biceps de oțel, începuse deja să dea ordine – ceea ce însemna că Luce era în întârziere.

– Așadar, nu uitați, deviza este „Hapuri, paturi, leduri“, se răsti individul la un grup de trei elevi care stăteau cu spatele la Luce. Nu uitați lucrurile de bază și nimeni nu va avea de suferit.

Luce se grăbi să se strecoare în spatele grupului. Încă mai încerca să-și dea seama dacă reușise să completeze corect vrafal uriaș de acte, dacă acest personaj ras în cap care stătea în fața lor era bărbat sau femeie, dacă era cineva care s-o ajute cu imensul rucsac plin cu bagaje, dacă părinții ei aveau să se descotorosească de draga ei Plymouth Fury de îndată ce ajungeau acasă, după ce-o lăsaseră pe ea aici. Amenințaseră toată vara că o să vândă mașina, iar acum aveau un motiv în privința căruia nici măcar Luce nu-i putea contrazice: nimeni nu avea voie să aibă mașină în această școală. Noua ei școală *de corecție*, ca să fim mai exacti.

Ea încă se străduia să se familiarizeze cu termenul.

– Ați putea... ă... ați putea repeta, vă rog? îi ceru ea supraveghetorului. Cum era? Hapuri?

¹ Spadă și Cruce – în limba engleză în original (n.tr.)

– Ia te uită, lume nouă, zise în gura mare supraveghetorul, apoi continuă, pronunțând rar: *Hapuri*. Dacă ești unul dintre elevii care trebuie să ia medicamente, aici trebuie să vii că să rămâi tranchilizat, sănătos, în viață... în fine.

„Femeie“, hotărî Luce, studiind-o pe supraveghetoare. Nici un bărbat nu ar fi atât de răutăcios încât să spună toate vorbele acelea pe un ton atât de mios.

– Am înțeles. Luce simți cum stomacul i se făcea ghem. *Hapuri*.

Nu mai lua medicamente de câțiva ani buni. După accidentul petrecut cu o vară în urmă, doctorul Sanford, medicul specialist din Hopkinton – și motivul pentru care părinții ei o trimiseseră la internat tocmai în New Hampshire –, voise să-i dea din nou un tratament. Deși îl convinsese, în cele din urmă, de cvasistabilitatea ei, mai avusese nevoie de o lună în plus de terapie pentru a scăpa de efectele acelor îngrozitoare antipsihotice.

Acesta era și motivul pentru care se înscria în ultimul an la Sword & Cross, la o lună după începerea anului școlar. Era destul de dificil să fii elev nou, iar Luce se gândise cu teamă la faptul că avea să apară pe neașteptate într-o clasă unde toți ceilalți se cunoșteau deja. Dar, după cum observa acum, nu era singura venită în acea zi.

Îi privi pe furiș pe ceilalți trei elevi care formau un semicerc în jurul ei. La școala unde fusese înainte, Dover Prep, în turul campusului din prima zi o întâlnise pe aceea care avea să-i devină cea mai bună prietenă, Callie. Într-un campus în care toți ceilalți elevi fuseseră practic înțărcați împreună, ar fi fost de ajuns faptul că Luce și Callie erau singurele fără rude care să studieze acolo. Dar n-a durat mult până când cele două fete și-au dat seama că împărtășeau aceeași obsesie pentru aceleași filme vechi – mai ales pentru cele cu Albert Finney. După ce descoperiseră, în primul an de colegiu, în timp ce se uitau la *Doi la drum*, că nici una dintre ele nu era în stare să facă popcorn fără să pornească alarma de incendiu,

Callie și Luce deveniseră nedespărțite. Până... până când fuseseră nevoite să se despartă.

Astăzi, alături de Luce erau doi băieți și o fată. Fata nu avea prea multe de ascuns: blondă și drăguță, parcă ruptă din reclamele la Neutrogena, cu unghiile date cu lac roz pastelat, care se asortau cu mapa ei de plastic.

– Eu sunt Gabbe, rosti ea tărăgănat, aruncându-i un zâmbet larg care dispăru la fel de repede cum apăruse, înainte ca Luce să apuce măcar să-și spună numele.

Lipsa de interes a fetei o duse cu gândul mai mult la o versiune sudică a fetelor de la Dover decât la o persoană pe care s-ar fi așteptat s-o întâlnească la Sword & Cross. Luce nu era sigură dacă trebuia să se bucure sau nu de asta, așa cum nu-și putea imagina ce căuta o fată care arăta astfel într-o școală de reeducare.

În dreapta lui Luce stătea un băiat cu părul scurt și brunet, cu ochi negri și o urmă vagă de pistruie pe nas. Dar modul în care îi evita privirea, rupând cu dinții pielea degetului mare, îi lăsă lui Luce impresia că, asemenea ei, și el era probabil încă uluit și stânjenit că se afla aici.

Băiatul din stânga ei, în schimb, se potrivea puțin cam prea bine cu imaginea lui Luce despre acest loc. Era înalt și slab, cu o geantă sport aruncată pe umăr, cu un păr negru și ciufulit și niște ochi verzi mari și adânciți în orbite. Buzele lui erau pline și de un roz natural pentru care multe fete cu siguranță îl invidiau de moarte. La ceafă, un tatuaj negru în formă de soare, care părea incandescent pe pielea lui deschisă la culoare, răsărea de sub marginea tricoului negru.

Spre deosebire de ceilalți doi, când acesta se întoarse spre ea, nu-și mai dezlipi privirea de a ei. Gura îi era lipsită de expresie, dar ochii lui erau vioi și calzi. O contemplă, nemișcat ca o statuie, făcând-o și pe Luce să încremenească în loc. Își ținu respirația. Ochii lui aveau o privire intensă și atrăgătoare, și, ei bine, de-a dreptul dezarmantă.